

När jag blev mamma fanns det dagmammor

Nu för tiden är barnen på förskola från det att de är mycket små. När min dotter föddes, i början av 70-talet, fanns det daghem eller dagmamma att välja på. Jag valde att ha mitt barn hos en dagmamma.

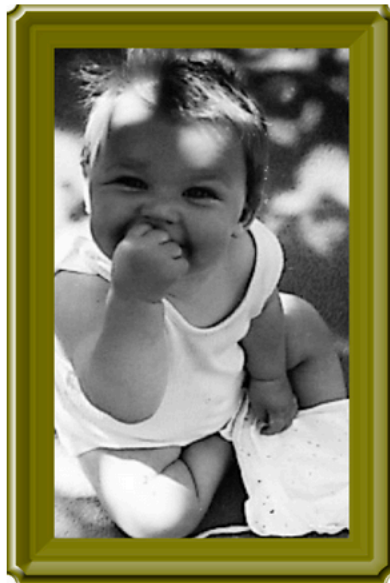
"Nu ska ni få en riktigt bra dagmamma sa kvinnan på kommunen när min man och jag satt vid hennes skrivbord, jag med vår lilla dotter i knät, för att ordna barn tillsynen medan jag arbetade halvtid. Jag tror damen ifråga hette Margareta Pettersson. Hon höll sitt löfte, vi fick en väldigt bra dagmamma.

Vår dotter var bara fem och en halv månad när hon första gången kom till Inga-Lill Berglund, som vår dagmamma hette. Inga hade två egna barn och hon var gift med Rune 'Stor-Bissen' Berglund, en känd idrottsprofil i Västerås Men första mötet uppe i vår lägenhet på Skjutbanegatan, då vi skulle bekanta oss lite med varann, blev lite oroande. Familjen Berglund hade en liten tax som var med då. Antagligen kände sig Ludde (som taxen hette) osäker när han befann sig på okänd mark i vår lägenhet. Han morrade och skällde och visade tänder. Jag såg i andanom hur min lilla bebis befann sig i hundens gap. Inga-Lill var märkbart tagen. Jag har aldrig senare sett henne så stressad.

När jag så skulle hämta min lilla flicka efter första dagen hos sin dagmamma möttes jag igen av en murrande hund, men nu vaktade han barnvagnen och jag fick inte komma i närheten. I fortsättningen, när jag hämtade flickan, böjde jag mig alltid ner och hälsade först på Ludde, sedan gick det bra att komma in.

Vi kände det som om vi vunnit högsta vinsten i och med vår fina dagmamma. Hon var precis rätt person att ta hand om barn. Hon tyckte om barn, var lugn och trygg.

Jag hade mist min egen mor exakt ett halvt år innan dottern föddes och jag hade inga nära kvinnliga anförvanter att rådfråga som nybliven mor, men jag hade Inga-Lill. När jag slutat arbetet för dagen och hämtade flickan brukade Inga gå en tur och rasta hunden i det närliggande grönområdet. Då följde vi med på promenaden och då hann Inga och jag avhandla vad som hänt under dagen. Det fungerade hur bra som helst.

I flera år var vår dotter enda dagbarnet hos Inga. Om dottern var sjuk kunde vi svepa in henne i en filt och ta bilen på morgonen annars promenerade maken ner och lämnade henne innan vi tillsammans åkte till jobbet. Inga blev den 'mormor' vi saknade. Inga var själv 'enda barnet' men hennes make hade flera syskon och vi kom att bli bekanta med dem också eftersom vi träffades vid alla bemärkelsedagar. Det var så roligt att se en syskonkrets som hade så trevligt tillsammans.

Vid jul 'bytte vi jultomte'. Ner till familjen Berglund traskade en tomte iförd 'lusekofta', näbbstövlar, lykta och allt som hör till. Maken älskade att vara tomte och spelade ut hela registret. Efter ett par år hade folket i grannvillorna på Gevärgatan också lärt sig att på julafton kommer det en tomte från Östra Utmarken (=grönområdet) och går förbi. Då hade de släckt ner och stod beredda och tittade i sina vardagsrumsfönster. Upp till oss, litet senare, kom en elegant tomte i kamelhårsulster och röd luva och delade ut klapparna.

Inga-Lill och Rune blev våra bästa vänner. Inga sa en gång att hennes

kollegor sagt åt henne att man skulle inte bli så nära bekant med sina 'kunder'. Jag vet inte vad som är rätt, men jag är så glad att Inga höll fast vid sin stil och jag är så tacksam för att just hon blev vår dagmamma. Vad jag förstår hade hon samma fina förhållande till sina andra dagbarns familjer. Hon räckte till för alla.

En dag när jag hämtade dottern och hon hade ätit riktig mat för första gången sa Inga "Idag har Lotta ätit strömmingsflundror och potatismos och det tyckte hon om" Jag blev helt paff. Strömmingsflundror är fortfarande en favorit hos dottern.

I nästan sju och ett halvt år var vår dotter dagbarn hos Inga, ända tills vi flyttade till ett eget hus i Irsta, hösten 1980. Men vår bekantskap slutade inte för det. Vi träffades på bemärkelsedagar och helger som förr. Vi har varit delaktiga i varandras liv hela tiden. När vår dotter tog studenten var Inga och Rune med så klart. Inga-Lill var med till Stockholm när hon och jag besökte dottern i hennes första egna lägenhet.

I trettioåttio år fick vi vara nära vänner. 2010 gick Inga-Lill bort efter en kort tids sjukdom. Vi var många som tog farväl av henne i Tomas kyrkan den där fredagen i slutet av september. Hon var en älskad person. Rune var helt förkrossad efter Inga-Lills död. Vi höll kontakten med honom och försökte stötta så gott vi kunde. 2014 beslöt han att sälja huset och flytta till ett pensionärsboende men så blev även han sjuk. Vi besökte honom på lasarettet. När jag sedan ringde honom på hemmanumret kände jag inte igen rösten. Det var sonen som svarade. Han talade om att hans far gått bort. Rune tillhörde den sortens män som behåller sin pojkaktighet hela livet ut, han blev nittio år.

Så blev Runes begravning, hösten 2014, den sista gången vi träffade alla hans släktingar och bekanta. Dock har jag en liten kontakt kvar med familjen Berglund, jag ringer dottern Anita då och då.